

Mellan två klanger

Anders Gustafson

Vid en brygga i en bortglömd tjärn ligger två gamla
gistna ekor och dansar i marvattnet. Dansar till
en vals som gått vilse, en vals så vemodigt mäktig
som en brädgård eller en fyr. Dansar med rastlöst
fladdrande hjärtan och med vetskapen om att allt är
preliminärt.

Hösten sitter i ett dött träd och kraxar hest att det är dags att dra nåt gammalt över sig. Att man måste sätta på sig en lösnäsa eftersom det snart inte finns något att dölja sig bakom. En del blad ligger redan på marken som tappade ansikten.

I min trädgård står en häst och gäspar. Då blir det snart regn säger de. Och det är ju bra för växtligheten. I övrigt finns det inte så mycket. En orensad grusgång och två trötta apor som blommor utan att bära frukt. Det var tre förut, men en hantverkare har huggit ner en av dem och svarvat små souvenirer.

Spår av små fågelfötter i den sista snön på balkongen. De har till synes vimsat runt helt planlöst men mig lurar de inte. Det är tydliga tecken, en dagordning som kommer att avhandlas under morgonmötet. Någon är ett problem som ska lösas och jag vet nog vem. Den glåmiga solen ger så pass mycket ljus att balkongräckets skugga bildar ett galler på golvet.